ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Oto Kubeše a soudkyň Mgr. Kateřiny Boudníkové a JUDr. Zlatuše Jíchové ve věci

žalobců: a) **M[redacted] H[redacted]**, narozený dne [redacted] –
bytem [redacted]
b) **Ing. M[redacted] H[redacted]** narozený dne [redacted]
bytem [redacted]
oba zastoupeni advokátem Mgr. Martinem Dolečkem
sídlem Hvězdova 1716/2b, 140 00 Praha 4

proti
žalované: **Česká republika - Státní pozemkový úřad**, IČO 01312774
sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3 - Žižkov
zastoupená advokátem JUDr. Martinem Páskem, Ph.D.
sídlem Opletalova 1284/37, 110 00 Praha 1 - Nové Město

o nahrazení projevu vůle k uzavření smlouvy
o odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu v Rakovníku ze dne 1. 2. 2018, č. j. 6 C 59/2017 - 501

takto:

I. Rozsudek soudu prvního stupně **se** ve výroku II. **mění** tak, že výše uspokojeného restitučního nároku žalobce a) činí částku 1 665 825 Kč; v dalším se v tomto výroku o nahrazení projevu vůle žalované uzavřít s žalobcem a) smlouvu o bezúplatném převodu pozemků parc. č. [redacted] a parc. [redacted] zapsaných na listu vlastnictví [redacted] pro k. ú. [redacted] a, obec [redacted] u Katastrálního úřadu [redacted], Katastrální pracoviště [redacted] **potvrzuje**.

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Brejchová

II. Rozsudek soudu prvního stupně **se** ve výroku III. **mění** tak, že výše uspokojeného restitučního nároku žalobce b) činí částku 240 594 Kč; v dalším se v tomto výroku o nahrazení projevu vůle žalované uzavřít s žalobcem b) smlouvu o bezúplatném převodu pozemku parc. č. [redacted] zapsaného na listu vlastnictví [redacted] pro k. ú. [redacted], obec J[redacted] u Katastrálního úřadu pro [redacted] kraj, Katastrální pracoviště [redacted] **potvrzuje**.

III. Žalovaná **je povinna** zaplati žalobcům na náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně částku 45 188,52 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta.

IV. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobcům na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 47 732 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem uvedeným v záhlaví soud prvního stupně zamítl návrh žalované ze dne 31. 1. 2018 na přerušení řízení do skončení řízení vedeného u Nejvyššího soudu pod sp. zn. 28 Cdo 4161/2017 (výrok I.), nahradil projev vůle žalované uzavřít s žalobcem a) podle zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (dále jen „zákon o půdě“) smlouvu o bezúplatném převodu pozemků parc.[redacted] a [redacted] v k. ú. J[redacted]a, obec[redacted] zapsaných na LV [redacted] v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro S[redacted] kraj, Katastrální pracoviště [redacted]k (výrok II.), nahradil projev vůle žalované uzavřít s žalobcem b) podle zákona o půdě smlouvu o bezúplatném převodu pozemku parc. č. [redacted] v k. ú. [redacted], obec[redacted]e zapsaného na[redacted] v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro [redacted] kraj, Katastrální pracoviště [redacted] (výrok III.) a rozhodl o povinnosti žalované zaplatit žalobcům do 3 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobců náhradu nákladů řízení ve výši 45 188,52 Kč (výrok III.).

2. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná včas odvolání, a to do výroků II. a III. V něm shrnula své námitky, které uvedla již v rámci řízení před soudem prvního stupně, týkající se nedůvodnosti nároku žalobců co do základů vzhledem k tomu, že nelze dovodit liknavý přístup žalované při uspokojování jejich restitučních nároků. Samotná délka doby, po níž zůstal nárok žalobců nevypořádán sám o sobě o liknavosti nebo svévoli žalované nesvědčí a odkázala v tom na rozsudek Nejvyšší soudu sp. zn. 28 Cdo 1807/2013**.** Nárok žalobců mohl být uspokojen ve veřejných nabídkách a nesouhlasí s tím, jak soud prvního stupně hodnotil důkaz přehledem pozemků nabízených ve veřejných nabídkách. Žalobcům nebyly vydány pozemky o celkové výměře přibližně 23 125 m^2, přičemž ve veřejných nabídkách byly nabídnuty pozemky ve výměře přesahující 91 207 685 m^2 (počítáno od 14. 4. 2009 pro žalobce a), neboť od tohoto data se mohl nabídek ve větší míře účastnit), resp. 208 407 859 m^2 (počítáno od 9. 4. 2005 pro žalobce b), neboť od tohoto data se mohl nabídek ve větší míře účastnit). Z uvedeného je zřejmé, že nárok žalobců ve veřejných nabídkách mohl být uspokojen. Soud z předloženého přehledu nabízených pozemků nezjišťoval ani nehodnotil, kolik pozemků srovnatelné výměry s pozemky nevydanými bylo žalobcům nabízeno. Otázka, o jaké výměře jsou pozemky nabízeny, je bez významu pro zjištění, zda mohli být žalobci ve veřejných nabídkách uspokojeni, neboť rozhodující pro převod pozemků v rámci veřejné nabídky není výměra, ale cena náhradního pozemku. Nevhodnost nabízených pozemků byli povinni tvrdit a dokazovat žalobci. Zákon o půdě neukládá žalované povinnost nabízet pozemky o určitých výměrách či s určitými vlastnostmi. Spornou mezi účastníky zůstala otázka ocenění nevydaných pozemků. Soud prvního stupně učinil skutkové zjištění, že pozemky II. je třeba ocenit jako stavební, neboť byly zastavěny sádkami, přestože v řízení nebylo provedeno žádné dokazování k otázce, kdy k zastavění těchto nevydaných pozemků mělo dojít a zda toto zastavění mělo časovou souvislost s odebráním pozemků. Soud se nezabýval skutečným zastavěním jednotlivých parcel a tím, zda byly určeny pro konkrétní stavby v době jejich odnětí státem, zda se žalobci o zastavěnost parcel přičinili a zda parcely byly

zastavěny bezprostředně po jejich odnětí, nýbrž se zabýval pouze tím, zda byly ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. e) zákona o půdě součástí sportovního zařízení zřízeného před 1. 10. 1976, příp. tím, zda vydání pozemků bránila překážka podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě, tedy že pozemek byl po převodu do vlastnictví státu nebo jiné právnické osoby zastavěn. Je evidentní, že případná přináležitost pozemků ke sportovnímu areálu sebou automaticky nenese jeho zastavěnost, resp. určení celé jeho plochy pro stavbu. Stejně tak je zjevné, že případné zastavění pozemků ke dni vydání správního titulu neznamená automaticky, že byl jeho vlastníky určen pro stavbu, a to celý, v době odnětí. Přílohy znaleckého posudku žalobců, ze kterého soud prvního stupně vyšel, neprokazují stavební charakter nevydaných pozemků v době jejich přechodu na stát. I kdyby pozemky byly vyvlastňovány za účelem výstavby, předložené důkazy by byly zcela nedostatečné k prokázání faktické realizace výstavby a jejího rozsahu. Při zkoumání charakteru pozemků se totiž nejedná pouze o otázku doložení existence územně plánovací dokumentace, ale taktéž jejího obsahu a okolnosti případné skutečné realizace následné výstavby. Drtivá většina pozemků II. není zastavěna, nýbrž jde dodnes o ostatní plochy se vzrostlou zelení. Soud současný stav pozemků II. v řízení blíže nezkoumal. Tyto pozemky zjevně nepřešly na stát za účelem jejich zastavění, neboť zastavěny nebyly, či byly zastavěny pouze z malé části. Nevydané pozemky II. a pozemky III. nebyly v době odebrání stavebními dle příslušných právních předpisů. Žalovaná předložila znalecký posudek Ing. Daniely Raškové, v němž nebyly všechny pozemky oceněny jako zemědělské, ale některé nevydané pozemky byly oceněny jako ostatní plocha a zahrada, tj. jako pozemky nikoliv zemědělské. Pozemky byly oceněny podle jejich skutečného charakteru ke dni přechodu na stát. Soud prvního stupně učinil právní závěr o zastavěnosti pozemků na základě takových skutečností, které o jejich zastavěnosti bez dalšího nesvědčí, např. že pozemky byly zahrnuty do stavebního obvodu, který v současnosti odpovídá vymezení zastavitelného území obce, v němž se mohou nacházet i pozemky nezastavěné, jelikož jde o zcela obecné vymezení území, kde lze stavět, nevzal v úvahu, že silnice a sádky, kvůli jejichž výstavbě přešly pozemky na stát, nezabírají celé pozemky, u závodiště, že jde víceméně o upravené plochy půdy, mnohdy zcela bez využití jakékoli stavební technologie a že pozemky přešly na stát za účelem rozvoje areálu nebo jeho hospodářské části, což jsou zcela obecné pojmy, které nevypovídají nic o zastavění jednotlivých pozemků. Soud zcela pominul, že podle cenové vyhlášky se rozdílnou sazbou oceňují pozemky určené pro stavbu a jiné zastavěné pozemky, tedy že zastavěnost pozemků se nerovná určení pozemku pro stavbu a že v případě, že pozemek není určen pro stavbu celý, pak sazbou uvedenou pouze pro stavbu se oceňuje pouze určená část. Případná dělitelnost nebo nedělitelnost pozemku z funkčního hlediska pro ocenění nemá význam, neboť jako pozemek určený pro stavbu se ocení pouze část, která je pro ni skutečně určena. Pokud soud v tomto směru vycházel pouze ze správních titulů, nepřihlédl ke skutečnosti, že v nich se žalovaná nijak nezabývala skutečným zastavěním jednotlivých parcel a tím, zda byly určeny pro konkrétní stavby, nýbrž pouze tím, zda jsou dány překážky pro vydání zakotvené v ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) příp. e) zákona o půdě. Rozhodnutí o určení stavebního obvodu není územním rozhodnutím, a to ani ve smyslu vládního nařízení č. 51/1950 Sb., který je společně se zákonem č. 280/1949 Sb. příslušným právním předpisem k okamžiku odebrání pozemků, ani ve smyslu pozdějších právních předpisů. Zařazení pozemků do stavebního obvodu ani existence směrného územního plánu nesvědčí bez dalšího o stavebním charakteru nevydaných pozemků. Dále upozorňuje na to, že žalobci nevyvinuli žádný aktivní přístup k uspokojení svého restitučního nároku, když veřejných nabídek se zúčastnili pouze v marginálním rozsahu a vytýká soudu prvního stupně, že nebyla řádně poučena podle § 118a odst. 1, 3 o tom, že nevylíčila všechny rozhodné skutečnosti nebo že je uvedla neúplně a že nenavrhla důkazy potřebné k prokázání sporných tvrzení. Soudu prvního stupně dále vytýkala, že se nezabýval otázkou, zda jsou vybrané náhradní pozemky způsobilé k vydání. Neprováděl žádné důkazy, ani nevyzýval žalovanou k případnému doplnění tvrzení či důkazů ve smyslu ustanovení § 118a odst. 1, 3 o. s. ř. Poukázala na aktuální rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 1. 2018, sp. zn. 28 Cdo 2430/2016, ve kterém soud dospěl k závěru o nutnosti zkoumat vhodnost

požadovaných pozemků jakožto pozemků náhradních jak v prvním stupni, tak v případném odvolacím řízení. Zopakoval, že oprávněná osoba nemá nárok na převod jakéhokoliv zemědělského pozemku z vlastnictví státu, ale musí být posuzována kritéria vhodnosti, mezi které lze např. pokládat, zda nejde o pozemek zatížený právem třetích osob (sp. zn. 28 Cdo 1568/2011), zda jeho převod není z jiného důvodu zapovězen zákonem (sp. zn. 28 Cdo 99/2010), zda jej lze zemědělsky obhospodařovat (sp. zn. 28 Cdo 592/2013, 28 Cdo 855/2010), nebo zda nevzniknou jiné problémy při hospodaření s takovým pozemkem (sp. zn. 28 Cdo 2462/2014). Všechny tři vybrané náhradní pozemky jsou rybníky, které jsou podle § 2 písm. c) zákona č. 99/2004 Sb., vodním dílem, tedy vodní nádrží určenou především k chovu ryb, ve kterém lze regulovat vodní hladinu, včetně možnosti jeho vypouštění a slovení. Rybník je tvořen hrází, nádrží a dalšími technickými zařízeními. Soud prvního stupně měl všechny tyto skutečnosti zkoumat, zda hráz, výpusti a technická zařízení nezbytná k využívání rybníku se nachází na požadovaných pozemcích nebo na pozemcích ve vlastnictví třetích osob, příp. zda hráz jakožto stavba tvoří samostatnou věc v občanskoprávním smyslu nebo je součástí pozemku (rozsudek sp. zn. 22 Cdo 1121/2008). Žalovaná je přesvědčena, že obslužná zařízení rybníku se nenachází na požadovaných pozemcích a to na základě ortofotosnímků katastrální mapy. Nelze přehlédnout, že požadované pozemky sousedí s celou řadou menších pozemků, které jsou taktéž rybníky a jsou ve vlastnictví obce (město [redacted], kdy z ortofotosnímku vyplývá, že jde o protáhlé pozemky de facto obklopující vydané rybníky a tvoří její břehy či přirozené hranice, příp. dokonce souvislou vodní plochu. Příkladem lze uvést pozemky parc. [redacted] a [redacted] které obklopují pozemek parc. [redacted] a pozemky parc. č. 1[redacted] sousedící s pozemkem parc. [redacted] a pozemky parc. č. [redacted] a 1[redacted] obklopující pozemek parc. č[redacted] kdy všechny tyto pozemky jsou ve vlastnictví města [redacted] Pokud jsou požadované pozemky obklopeny pozemky ve vlastnictví třetích osob, je zjevné, že bez jejich souhlasu žalobci nebudou moci vykonávat svá vlastnická práva v plném rozsahu a na rybnících bez dalšího hospodařit. Do vlastnických práv vlastníků menších okolních rybníků bude významně zasaženo, neboť tyto menší plochy nejsou od plochy vydaných rybníků nijak přirozeně ani uměle odděleny a společně s vydanými rybníky tvoří jeden funkční nedělitelný celek. Z uvedeného je zřejmé, že při hospodaření vzniknou jiné problémy, na které poukazuje citovaná judikatura Nejvyššího soudu a dokládá to nevhodnost pozemků k jejich převodu. Navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně zrušil a řízení zastavil pro překážku litispendence, eventuelně aby rozsudek soudu prvního stupně zrušil pro jeho nepřezkoumatelnost, případně mu věc vrátil k dalšímu řízení s ohledem na nutnost doplnit dokazování, eventuelně rozsudek soudu prvního stupně změnil a žalobu zamítl.

3. Žalobci navrhli potvrzení napadeného rozsudku jako věcně správného. Námitky žalované, že nevydané pozemky v k. ú. [redacted] a [redacted] neměly být oceňovány jako stavební, nejsou příslušnými soudy aprobovány a mimo jiné poukázali na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 7. 3. 2018, sp. zn. 17 Co 200/2017, bod č. 34. a 35., v nichž je uvedeno, že záměrem státu v době získávání pozemků bylo nabýt je, ač byly evidovány jako pozemky zemědělské, za účelem zřízení staveb a na těchto pozemcích v návaznosti na to byla určitá výstavba skutečně realizována. Ocenění pozemků jako určených pro stavbu tak shledal v souladu s ustálenou soudní judikaturou. Žalobci odkázali na soudní řízení, ve kterých byl jejich nárok pravomocně či nepravomocně uspokojen s tím, že všechny soudy shledaly přístup žalované vůči žalobcům při uspokojování jejich restitučního nároku jako svévolný a liknavý s nárokem žalobců žádat převod vybraných vhodných náhradních pozemků soudní cestou a v tomto směru odkázal i na ustanovení § 13 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. z.“). Zdůrazňují, že svévolný postup vyplývá především z toho, že žalobci nejsou schopni zajistit u žalované správné ocenění jejich restitučního nároku podle ustanovení § 28a zákona o půdě, ačkoliv tuto povinnost má samotná žalovaná. Žalovaní předali veškeré dokumenty potřebné k ocenění jejich odňatých pozemků jako stavebních. V případě závodiště ve [redacted] to bylo příslušné rozhodnutí o stanovení stavebních obvodů dle § 5 zákona č.

280/1949 Sb., které je platnou a schválenou územně plánovací dokumentací osvědčující stavební charakter pozemků k datu jejich odnětí. Touto otázkou se zabýval Nejvyšší soud ve věci sp. zn. 28 Cdo 1013/2012. Ohledně stavby sádek v [redacted] žalovaná ignoruje územní rozhodnutí ze dne 10. 7. 1972, č. j. OÚPA – 2879/72, které se na odňaté pozemky vztahovalo. Žalovaná na jednu stranu rozhodla o tom, že pozemky, které byly státem odňaté za účelem výstavby v rámci restitučního řízení, nevydá s odůvodněním, že je zde překážka zastavěnosti a na druhou stranu účelově odmítá tyto pozemky jako pozemky určené ke stavbě ocenit s tím, že areálem sádek nejsou zastavěny. Žalobci se nemohou domoci náhradních pozemků, přestože se aktivně účastní veřejných nabídek (aktuálně se zúčastnili již celkem 10 veřejných nabídek), přičemž v jednom případě žalovaná odmítla bez zákonného důvodu jednat o uzavření smlouvy s žalobcem a), který musel pozemek vysoudit až v rámci soudního řízení vedeného u Okresního soudu v Rakovníku pod sp. zn. 3 C 205/2017. Problémem je, že žalovaná ve svých nabídkách užívá vzor převodní smlouvy dle § 11a zákona o půdě, jejímž obligatorním obsahem je údaj o ocenění restitučního nároku na základě konkrétního posudku, se kterým však žalobci nesouhlasí a mezi účastníky tak panuje spor ohledně tohoto údaje. Přitom žalovaná odmítá o změně textu smlouvy s žalobci jednat a i v tomto směru je pak uspokojování jejich nároku v rámci veřejných nabídek problematické. Poukazuje na to, že při jednání soudu dne 15. 6. 2017 žalovaná výslovně uvedla, že pokud jde o pozemky v areálu dostihového závodiště [redacted], nemá k jejich ocenění jako stavebních žádné připomínky, připomínky měl pouze k pozemkům II. v k. ú. [redacted] u kterých však potvrdil, že jsou zastavěny stavbou sádek, vybudovaných zřejmě koncem 70. let, pro které byly vykoupeny. Kromě správních aktů žalobci doložili i kupní smlouvy a rozhodnutí o vyvlastnění, z nichž vyplývá, že pozemky byly převáděny za účelem výstavby, což vyplývá i ze subjektů, které kupní smlouvy uzavíraly, jako např. Krajské investorské silniční středisko, Výstavba HMP nebo Státní rybářství, když z názvu vykupujících organizací vyplývá, že tyto subjekty neměly v úmyslu na vykupovaných pozemcích provozovat zemědělskou činnost. Odmítá proto odvolací námitku, že soud v rámci svého rozhodování neřešil otázku, kdy k zastavění nevydaných pozemků došlo a zda zastavění mělo časovou souvislost s odebráním pozemků nebo že soud prvního stupně nesprávně ocenil nevydané pozemky. Pokud jde o žalobou dotčené náhradní pozemky, k jejich ocenění žalovaný nic nenamítal. Námitku nevhodnosti náhradních pozemků k vydání žalovaná ničím nepodložila, jde pouze o její subjektivní přesvědčení. Žalobci však raději pro úplnost nechali vypracovat znalecké posudky, které potvrzují, že všechna obslužná zařízení se nachází na požadovaných pozemcích. Žalovaná používá označení pozemků jako nevhodných k převodu vždy, jde o obranný mechanismus, v rámci kterého zneužívá rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 2430/2016, které se však týkalo specifických skutkových okolností, kdy se na náhradním pozemku nacházela zahrádkářská osada a současně u něho bylo již dříve zahájeno vkladové řízení pro převod vlastnického práva na třetí osobu. Šlo tedy o sporné vlastnické právo. O takový případ však v souzené věci nejde. Překážky převodu pozemků upravuje ustanovení § 6 zákona č. 503/2012 Sb., o Státním pozemkovém úřadě a ustanovení § 11 zákona o půdě, přičemž žádná taková překážka v rámci řízení prokázána nebyla. Žalovaná standardně nabízí ve svých nabídkách velice nekvalitní pozemky, když např. rybníky, kterých má ve své správě veliké množství, oprávněným osobám nenabízí vůbec. V případě nabízených pozemků se jedná o veliké množství pozemků s nízkou hodnotou, zcela nevhodných k saturaci restitučních nároků. Argumentace žalované, že touto nízkou hodnotou se snaží uspokojit nároky restituentů s nízkým restitučním nárokem, nemůže zhojit fakt, že takové pozemky jsou k zemědělské činnosti zcela zřejmě nevhodné i ve smyslu žalovanou užívaného rozhodnutí Nejvyššího soudu. Žalovaná naopak v nabídce převodu rybníků nepřípustně upřednostňuje třetí osoby, když nabízí rybníky nikoliv v nabídkách pro oprávněné osoby dle zákona o půdě, ale ve veřejných soutěžích na základě zákona č. 92/1991 Sb., a jako příklad uvedli pozemky včetně staveb rybníků v k. ú. Postoloprty. Postup žalované, kdy náhradní pozemky považuje za nevhodné k převodu, zatímco obdobné pozemky sama nabízí ve veřejné soutěži, nese prvky svévole.

4. Krajský soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně, jakož i řízení, které mu předcházelo, v intencích ustanovení § 212 věty první o. s. ř. ve výrocích II. a III. ve věci samé a v závislém nákladovém výroku IV. podle ustanovení § 212a odst. 1, 5 o. s. ř. a dospěl k závěru, že odvolání žalované není důvodné. Důvod pro změnu odvoláním napadených výroků ve věci samé spatřuje odvolací soud pouze v tom, že soud prvního stupně opomněl v těchto výrocích uvést údaj, v jaké výši je restituční nárok žalobců vydáním náhradních pozemků uspokojen.

5. Z obsahu spisu odvolací soud zjistil, že dne 21. 2. 2017 žalobci jako oprávněné osoby podle zákona o půdě podali žalobu, kterou se domáhali vůči žalované bezplatného převodu náhradních pozemků v žalobě specifikovaných za účelem uspokojení jejich nároku, který jim vznikl tím, že jim v rámci restitučního řízení nebyly vydány pozemky pro některou ze zákonem stanovených překážek. Žalovaná při plnění nároku žalobců postupovala liknavým způsobem, a proto jim dle soudní judikatury vzniklo oprávnění vybrat si náhradní pozemky mimo rámec veřejných nabídek žalované. Tuto liknavost žalobci spatřují jednak v nepřiměřené délce vyřizování jejich restitučního nároku (zahájeno v roce 1992 a v prvním případě skončeno v roce 2005, ve druhém a třetím případě dokonce v roce 2015) a dále v tom, že ačkoli se žalobci aktivně snažili získat adekvátní náhradní pozemky účastí ve veřejných nabídkách, byli limitováni postupem žalované, která v rozporu s judikaturou trvala na nesprávném ocenění nevydaných pozemků a tím, že do veřejných nabídek nezařazovala dostatečné množství adekvátních náhradních pozemků (na území hl. m. Prahy od roku 2006 do roku 2015 pouze 66 pozemků, přičemž v 19 případech se jednalo o pozemky, jejichž nabídková cena bylo do 1 000 Kč, 16 pozemků do 10 000 Kč, kdy celková hodnota shora uvedených pozemků by ani nepostačovala k saturaci celého restitučního nároku), případně nedůvodným upřednostňováním jiných osob než restituentů při převádění pozemků.

6. Žalovaná se bránila tím, že v souzeném případě nelze její postup označit za liknavý či dokonce svévolný. Liknavost nemůže mít podobu nedostatku veřejných nabídek, neboť žalovaná zařazuje do veřejných nabídek dostatečné množství pozemků s tím, že tato podmínka musí být zkoumána v rámci celého území České republiky, nikoliv jen v okolí původní obce. Za projev svévole či liknavosti nelze považovat to, že žalovaná neučinila žalobcům soukromou nabídku náhradních pozemků, neboť takový postup je zákonem vyloučen. Při plnění dluhu je proto nezbytná součinnost ze strany žalobců formou jejich přihlášek do veřejných nabídek v období před podáním žaloby. Tím, že se žalobci přihlásili jen do dvou veřejných nabídek, neposkytli žalované dostatečnou součinnost k uspokojení jejich restitučního nároku, a to bez ohledu na jeho výši. Žalovaná v letech 2000 – 2016 nabízela v nabídkách dle zákona o půdě celkem 21 983 pozemků o celkové výměře 114 387 654 m^2 v celkové hodnotě 988 826 598,80 Kč a v nabídkách dle zákona č. 95/1999 Sb., resp. zákona č. 503/2012 Sb., celkem 56 765 pozemků o celkové výměře 381 130 916 m^2 v celkové hodnotě 2 947 491 932,88 Kč. Žádosti o přecenění nároku nebylo vyhověno, neboť žalovaná má za to, že její postup při ocenění byl správný. K převoditelnosti vybraných náhradních pozemků žalovaná namítala, že náhradní pozemky jsou dotčeny restitučním nárokem R[redacted] C[redacted] když dosud nebyla vyřešena otázka zachování občanství původního vlastníka, ohledně níž probíhá řízení u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 8 As 144/2016 a dále, že požadované pozemky nespadají pod režim zákona o půdě, neboť se nejedná o půdu náležející do zemědělského půdního nebo lesního fondu.

7. Z listinných důkazů učinil soud prvního stupně následující skutkový stav.

8. Mezi účastníky bylo nesporné, že žalobci jsou oprávněnými osobami dle zákona o půdě a že jsou držiteli nevypořádaného restitučního nároku a mají nárok na vydání náhradních pozemků na základě následujících správních rozhodnutí, kterými bylo určeno, že žalobci nejsou vlastníky pozemků (resp. jejich podílů) specifikovaných v jednotlivých rozhodnutích pro omezení uvedená v ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) a e) zákona o půdě.

9. Rozhodnutím Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu [redacted] ze dne 31. 3. 2005, č. j. PÚ 1841/92 nebyly J[redacted] H[redacted] narozenému dne [redacted] v rozsahu id. 1/3 a žalobci b) v rozsahu id. 1/3 vydány dle PK parcela [redacted] závodiště o výměře 6970 m2, parcela č. [redacted] role o výměře 5746 m2, parcela č. [redacted] role o výměře 12 073 m2, parcela č. [redacted] role o výměře 2 143 m2, parcela č. [redacted] role o výměře 3 891 m2 a parcela č. 8[redacted] role o výměře 1 719 m2 v k. ú. [redacted] (dále jen „pozemky I."). J[redacted] H[redacted] dne [redacted]8 zemřel a na základě usnesení Okresního soudu v Nymburce ze dne 14. 4. 2009, č. j. 24 D 852/2008 – 60 zdědil žalobce a) restituční nároky zůstavitele z tohoto rozhodnutí. Nemovitosti přešly do vlastnictví státu rozhodnutím odboru pro výstavbu rady ONV [redacted] č. j. výst. 1871/57 ze dne 24. 9. 1957 ve prospěch vyvlastnitele Státního závodiště [redacted] Pozemky byly ve větší či menší míře dotčeny stávajícím sportovním zařízením (dostihové závodiště). To bylo vybudováno ještě před vyvlastněním shora uvedených pozemků. Deklarovaným účelem vyvlastnění bylo plnění jednotného hospodářského plánu a další výstavba areálu a bylo konstatováno, že pozemky jsou již po desítky let do areálu závodiště pojaty. Dokladů ze stavebního řízení, které svědčily o stavebním vývoji závodiště do r. 1976, se zachovalo jen malé množství. Pozemky nebyly vydány pro překážku zakotvenou v ustanovení § 11 odst. 1 písm. e) zákona o půdě s tím, že jsou součástí areálu dostihového závodiště v Praze - V[redacted], přičemž podstatná není skutečnost, že některé pozemky jsou stále vedeny v kategorii ZPF. Část původních PK parcel byla zastavěna komunikací a jejich vydání brání překážka dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě. Areál závodiště vznikl postupně jako ucelená plocha se specifickým určením k provozování dostihového sportu a z tohoto pohledu je třeba posuzovat charakter areálu, který jej odlišuje od většiny ostatních sportovišť. Jde o ucelený areál s objekty vlastních závodních drah, stavbami a prostory pro diváky, hospodářským zázemím a polyfunkčními plochami, které jej charakterizují jako sportovní zařízení specifického typu, na který je třeba uplatňovat i hlediska bezpečnostní a obecně estetická se samozřejmými nároky na určité plochy, které zjednodušeně řečeno nejsou přímou součástí sportu, v rámci celého areálu jsou však plně funkční a nezbytné. Důvodnost překážky pro vydání byla přezkoumána na základě žaloby podle páté části o. s. ř. Rozsudkem Okresního soudu pro Prahu 5 ze dne 5. 3. 2012, č. j. 35 C 233/2005 – 299 ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 21. 2. 2013, č. j. 24 Co 211/2012 – 349 byl závěr rozhodnutí správního orgánu potvrzen s výjimkou, která se týkala pozemku parc. č. [redacted] v k. ú. [redacted], u něhož jediného bylo zjištěno, že nespadá do areálu dostihového závodiště, a není proto u něj dána překážka pro vydání oprávněným osobám. Soud vycházel z toho, že žádané pozemky jsou součástí areálu dostihového závodiště jako sportovního zařízení, za které je třeba považovat nejen stavby v občanskoprávním slova smyslu, ale i pozemky, bez nichž by provoz sportovního zařízení nebyl bez neodůvodněných potíží možný (nález ÚS ze dne 14., 6. 2000, sp. zn. II. ÚS 78/98). Na nevydaných pozemcích se nachází zejména tribuna, závodní dráha, stáje, výběhy, komunikace podél závodní dráhy, resp. jde o pozemky uvnitř závodní dráhy. Při určení charakteru nevydaných pozemků jako stavebních soud prvního stupně vyšel z odůvodnění jak správního, tak soudního rozhodnutí. Tytéž skutečnosti byly potvrzeny i dodatkem č. 1 ke znaleckému posudku č. 2126/2/2017, když z popisu předmětu ocenění vyplývá, že pozemky I. jsou součástí areálu závodiště a jsou zastavěny stavbami spojenými s provozem závodiště. Pozemky byly určeny k zastavění rozhodnutím Odboru pro výstavbu rady KNV v Praze ze dne 6. 5. 1957, jímž byl podle § 10 vládního nařízení č. 51/50 Sb., určen 11. stavební obvod, který zahrnuje mimo jiné pozemky v k. ú. V[redacted] všechny nevydané pozemky. Soud při výkladu institutu stavebního obvodu vyšel z ustanovení § 5 odst. 1, 2 zákona č. 280/1949 Sb., o územním plánování a výstavbě obcí, § 10 nařízení vlády č. 51/1950 Sb. a posoudil jej jako územní rozhodnutí. Současně bylo doloženo rozhodnutí odboru pro výstavbu rady ONV Praha – Jih ze dne 24. 9. 1957 o vyvlastnění pozemků PK[redacted] v k. ú. [redacted] z něhož se podává, že vyvlastnění nemovitostí je prováděno pro účely provozu a další výstavby plochy státního závodiště ve [redacted]

10. Rozhodnutím Státního pozemkového úřadu - Krajského pozemkového úřadu pro hl. m. Prahu ze dne 14. 11. 2014, č. j. PÚ 1841/92/1 ve znění opravného rozhodnutí ze dne 5. 12. 2014 nebyly žalobci a) v rozsahu id. 14/216 a žalobci b) v rozsahu id. 1/3 vydány pozemky dle PK parcela č. [redacted] pastvina o výměře 222 m2, část parcely č [redacted] role o výměře 163 m2 a parcely č. [redacted] role o výměře 1565 m2 v k. ú. [redacted] a [redacted] (dále jen „pozemky II.“) z důvodu jejich zastavěnosti podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě. Pozemky PK č. [redacted] přešly do vlastnictví státu na základě kupní smlouvy uzavřené dne 27. 1. 1973. Část PK pozemku č. [redacted] přešla do vlastnictví státu kupní smlouvou uzavřenou dne 25. 2. 1976. Správní orgán konstatoval, že nevydané pozemky dle písemné i grafické identifikace, snímku ortofotomapy a ohledání na místě samém jsou zastavěny stavbou areálu sádek a veřejnou komunikací. Při určení charakteru nevydaných pozemků jako stavebních soud prvního stupně vyšel z odůvodnění tohoto správního rozhodnutí, dále ze znalecké zprávy znaleckého ústavu ze dne 2. 6. 2017, ve kterém je odkazováno na územní plán z roku 1971, pokud jde o pozemky PK [redacted] a [redacted] dle něhož se jednalo o pozemky pro přestavbu a stavbu s občanskou vybaveností. Pokud jde o pozemek PK [redacted] je ke znalecké zprávě připojen územní plán z roku 1975, dle kterého je dotčená část tohoto pozemku plochou pro průmysl, stavebnictví, výrobní služby a sklady. Tyto závěry pak korespondují s obsahem dodatku č. 1 ke znaleckému posudku předloženého žalobci s doložkou dle § 127a o. s. ř. Stavební charakter pozemků pak vyplývá i z kupní smlouvy uzavřené 27. 1. 1973 s kupujícím Čsl. stát - Státní rybářství, oborový podnik, odštěpný závod Praha 5 – Smíchov, podle níž jsou pozemky PK [redacted] vykupovány z důvodu, že podle rozhodnutí odboru územního plánování a architektury NVP ze dne 10. 7. 1972, č. j. OÚPA – 2879/72 jsou určeny pro výstavbu sádek Státního rybářství i z kupní smlouvy uzavřené ze dne 25. 2. 1976 se stejným kupujícím, podle níž je pozemek PK [redacted] vykupován na základě stejného rozhodnutí pro výstavbu sádek. K výstavbě sádek dle tvrzení samotné žalované skutečně došlo.

11. Rozhodnutím Státního pozemkového úřadu - Krajského pozemkového úřadu [redacted] ze dne 6. 1. 2015, č. j. PÚ 1841/92/3 nebyly žalobci a) v rozsahu id. 14/216 a žalobci b) v rozsahu id. 1/3 vydány pozemky dle PK část parcely č [redacted] o výměře 386 m2, parcela č. [redacted] zahrada o výměře 183 m2, část parcely č. [redacted] o výměře 50 m2, část parcely č. [redacted] o výměře 616 m2, část parcely č. [redacted] o výměře 141 m2 a část parcely č. [redacted] o výměře 242 m2 v k. ú. [redacted] (dále jen „pozemky III.“) z důvodu jejich zastavěnosti podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě. Tyto pozemky přešly na stát na základě kupní smlouvy uzavřené dne 23. 6. 1976 se subjektem Krajské investorské silniční středisko Středočeského krajského národního výboru v Praze 5. Správní orgán konstatoval, že nevydané pozemky dle písemné i grafické identifikace, ortofotomapy a ohledání na místě samém jsou zastavěny veřejnou komunikací. Při určení charakteru nevydaných pozemků soud prvního stupně vyšel z odůvodnění tohoto správního rozhodnutí a z kupní smlouvy, dle níž je důvodem výkupu stavba silnice I/4 v k. ú. [redacted]

12. Základ nároku žalobců na vydání náhradních pozemků přímou cestou u soudu byl shledán a soud prvního stupně vyšel z těchto skutečností. Již z prvního rozhodnutí správního orgánu vyplývá, že právní předchůdce žalobce a) a žalobce b) uplatnili svůj nárok na vydání nemovitostí před více než 20 lety. Ohledně pozemků I. bylo poprvé pravomocně rozhodnuto až v roce 2005, přičemž žalobci, resp. jejich právní předchůdce, se proti tomuto rozhodnutí bránili žalobou podanou k Obvodnímu soudu pro Prahu 5 vedenou pod sp. zn. 35 C 233/2005 a v němž byli úspěšní co do vydání pozemku parc. [redacted] (dle PK část parc. č. [redacted] závodiště). Další rozhodnutí o nevydání pozemků II. a III. byla vydána v listopadu 2014 a v lednu 2015. Žalovaná ve stanovisku ze dne 16. 6. 2015 odmítla vyhovět žádosti žalobců o přecenění pozemků II. s tím, že i když korespondence nasvědčuje tomu, že mohlo být v roce 1972 vydáno rozhodnutí o umístění stavby sádek, bez doložení uvedeného rozhodnutí NVP z roku 1972 nemá za prokázané, že by předmětné pozemky ke dni jejich převodu na stát byly pro stavbu určeny ve smyslu tehdy platné vyhlášky č. 144/1959 Sb. Žalovaná tedy nadále evidovala restituční nárok žalobců toliko ve výši

99 508,83 Kč a 119 152,73 Kč (interní evidence restitučních nároků z února 2017). Žalovaná předložila CD s nabídkami pozemků v období od 1. 1. 2004 do 19. 1. 2015, z nichž vyplývá počet pozemků 99 829, resp. z vyjádření zástupce žalované vyplývá, že na CD se nachází ještě další soubory s nabídkami v počtu 105 047. Zástupce žalovaných při jednání dne 15. 6. 2017 uvedl, že v následujícím období se nabídka zúžila na stovky až tisíc nabídek. Při jednání soudu dne 1. 2. 2018 zástupce žalované uvedl, že aktuální nabídka pozemků neobsahuje pozemky obdobné pozemkům dotčeným žalobou, jedná se spíše o drobnější pozemky v různých lokalitách. Při posuzování otázky liknavosti či svévole vzal soud v úvahu i procesní postupy žalované, kterými se bezdůvodně snažila prodloužit soudní řízení. Žalobci se domáhali uspokojení svého nároku v rámci nabídek žalované dle § 11a zákona o půdě na základě žádostí ze dne 6. 10. 2015 a 19. 10. 2016, v mezidobí po podání žaloby předložili ještě žádost ze dne 22. 3. 2017. Dále doložili přehled návštěv žalobců za účelem jednání o přecenění nároku v době od 19. 11. 2014 do 30. 6. 2015. Žalobci podali žalobu na vydání náhradních pozemků i u jiných soudů, kde byli úspěšní a jejich postup byl shledán jako oprávněný.

13. Žalovaná restituční nárok žalobců nepřecenila a stále eviduje nárok u žalobce a) ve výši 99 508,83 Kč a u žalobce b) ve výši 119 152,73 Kč s tím, že vycházela ze znaleckých posudků vypracovaných Danielou Raškovou dne 3. 4. 2015 a Ing. Jaroslavem Záluským dne 15. 6. 2005 č. 2485 – 062 – 2005. Znalkyně prováděla ocenění dle oceňovací vyhlášky v kulturách bývalého pozemkového katastru evidovaných v době přechodu na stát dle zadání žalované (dle prohlídky pozemky jsou částí komunikace v ulici [redacted] [redacted] v k. ú . [redacted] a hodnotu pozemků PK [redacted] (část pozemků III.) stanovila na částku 47 058 Kč. Znalec dle stejného principu stanovil hodnotu pozemků I. na částku 284 300 Kč. Pozemky II. byly oceněny částkou 16 395,70 Kč (ocenění A. Roušalové ze dne 30. 1. 2015) a pozemky III. PK [redacted] a [redacted] na částku 10 289,70 Kč (ocenění A. Roušalové ze dne 9. 3. 2015). Soud prvního stupně při stanovení hodnoty nevydaných pozemků vycházel ze znaleckých posudků předložených žalobci obsahující doložku podle § 127a o. s. ř., když znalecké posudky žalované se nezabývaly otázkou, zda v době odnětí pozemků nešlo o pozemky určené k zástavbě. Ze znaleckého posudku znaleckého ústavu PROSCON s. r. o. ze dne 11. 1. 2017, č. 2126/2017 ve znění jeho dodatku ze dne 15. 11. 2017 a znalecké zprávy ze dne 2. 6. 2017 se podává, že znalecký ústav ocenil pozemky I. a II. jako stavební ve smyslu ustanovení § 14 odst. 1 oceňovací vyhlášky a pozemky III. ve smyslu ustanovení § 14 odst. 5 oceňovací vyhlášky. Po upřesnění části PK [redacted] byla hodnota nevydaných pozemků stanovena na částku 8 375 744 Kč.

14. Z výpisu z katastru nemovitostí soud prvního stupně zjistil, že náhradní pozemky vybrané žalobci jsou ve vlastnictví žalované. Dle znaleckého posudku č. 2157/33/2017 ze dne 10. 2. 2017 ve spojení s jeho dodatkem č. 2254/130/2017 ze dne 4. 7. 2017 vypracovaných znaleckým ústavem PROSCON s. r. o je hodnota těchto pozemků 1 906 419 Kč (pozemek parc. [redacted] – 1 308 537 Kč, pozemek parc. [redacted] – 357 288 Kč, pozemek parc. [redacted] – 240 594 Kč). Ocenění bylo provedeno dle oceňovací vyhlášky účinné ke dni 24. 6. 1991 při zohlednění stavu náhradních pozemků ke stejnému dni. Znalecký posudek byl opatřen doložkou podle ustanovení § 127a o. s. ř. Svým charakterem jde o pozemky patřící do působnosti zákona o půdě v souladu se stanoviskem Nejvyššího soudu ze dne 19. 12. 1995, sp. zn. Cpjn 36/95, v němž je formulován závěr podle kterého půdou ve smyslu ustanovení zákona o půdě se rozumí i půda, která dočasně není obdělávána, ale je nepostradatelná pro provozování zemědělské nebo lesní výroby, např. nádrže a rybníky potřebné pro zemědělskou výrobu a je tedy zřejmé, že i rybník a s ním související pozemky vodní plochy spadají pod pojem půdy ve smyslu zákona o půdě. Byla-li namítána překážka spočívající v tom, že náhradní pozemky jsou předmětem restitučního nároku Mg. JUR. R[redacted] C[redacted] uplatněného dne 28. 12. 1992 dle zákona o půdě a zákona č. 243/1992 Sb., bylo zjištěno, že pro posouzení restitučního nároku a vydání pozemků je správní orgán vázán tím, jak bude vyřešena otázka zachování československého státního občanství E[redacted] C[redacted], z jehož vlastnictví přešly pozemky na stát na základě konfiskační vyhlášky

Okresního národního výboru v Podbořanech ze dne 8. 10. 1945, č. j. 9418/45. E[redacted] C[redacted] zemřel dne 16. 6. 1955 a jeho dědic R[redacted] C[redacted] dne 22. 6. 2004. Dosud nebylo skončeno dodatečné projednání dědictví týkající se restitučního nároku. Otázka zachování československého státního občanství původního vlastníka jako podmínka pro úspěšné uplatnění nároku zakotvená v ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 243/1992 Sb. byla vyřešena negativně. Žádost E[redacted] C[redacted] narozeného dne 3[redacted], o zachování československého státního občanství podle § 2 odst. 1 ústavního dekretu prezidenta republiky č. 33/1945 Sb., o úpravě československého státního občanství osob národnosti německé a maďarské, byla pravomocně zamítnuta rozhodnutím ministra ze dne 17. 2. 2005, č. j. VS – 335/RK/3 – 2004. Rozhodnutím ministra vnitra ze dne 7. 5. 2015, č. j. MV-72807-86/VS-2008 byl zamítnut rozklad ve věci zamítnutí žádosti o obnovu pravomocně skončeného správního řízení. Žaloba proti rozhodnutí ministra vnitra o rozkladu byla zamítnuta rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 27. 5. 2016, č. j. 8 A 129/2015-70. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla zamítnuta rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2017, sp. zn. 8 As 144/2016.

15. Soud prvního stupně nárok žalobců posoudil podle ustanovení § 11a odst. 1, § 14 odst. 1, § 16 odst. 1 a § 28a zákona o půdě. Shledal, že žalobci jako osoby oprávněné ve smyslu zákona o půdě mají nárok na vydání náhradních pozemků za pozemky nevydané podle ustanovení § 11 odst. 1 zákona o půdě, který nebyl dosud v plném rozsahu uspokojen. S ohledem na skutková zjištění měl za to, že postup žalované lze ve vztahu k žalobcům při uspokojování jejich restitučních nároků hodnotit jako liknavý či svévolný s ohledem na délku vyřizování žádosti o restituci majetku žalobců, příp. jejich právních předchůdců, po dobu více než 20 let. Ke kvalitě a kvantitě pozemků nabízených v rámci veřejných nabídek se žalovaná sama vyjádřila při jednání v tom směru, že jde spíše o drobnější pozemky v různých částech na území ČR a pokud žalobcům nebyly vydány pozemky tvořící větší ucelené soubory, lze restituční nároky přiléhavě uspokojit spíše prostřednictvím žaloby než veřejných nabídek, které umožňují žalobcům zvolit větší ucelený soubor pozemků co do rozlohy a hodnoty. Svévolný postup lze shledat i v tom, že žalovaná setrvává na nesprávném ocenění restitučního nároku, což znemožňuje uspokojení nároku i v případě účasti žalobců ve veřejných nabídkách. Ohledně námitek k vydávaným náhradním pozemkům uvedl, že žádost o zachování československého státního občanství E[redacted] C[redacted] byla pravomocně zamítnuta, nebylo vyhověno ani mimořádným opravným prostředkům směřujícím k přezkumu pravomocných správních rozhodnutí a není tak dána překážka dle § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 503/2012 Sb. vzhledem k tomu, že podle ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 243/1992 Sb. je zachování československého občanství původního vlastníka podmínkou pro úspěšné vydání odňatých pozemků. Jiné překážky pro vydání náhradních pozemků tvrzeny nebyly. Za situace, kdy bylo zjištěno, že hodnota vydávaných pozemků nepřevyšuje hodnotu restitučního nároku žalobců, bylo žalobě vyhověno.

16. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud prvního stupně podle ustanovení § 142 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s ustanovením § 9 odst. 3 písm. b), § 7 bod 5., § 11 odst. 1, 2 a § 13 advokátního tarifu.

17. Rozsudek soudu prvního stupně odvolací soud považuje za srozumitelný a dostatečně odůvodněný tak, aby byl přezkoumatelný. Je zřejmé, na základě jakých úvah soud prvního stupně dospěl ke svému rozhodnutí; ostatně k těmto úvahám se žalovaná ve svém odvolání vyjadřuje a polemizuje s nimi. Případný nedostatek odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně nebyl - podle obsahu odvolání - na újmu uplatnění práv žalované.

18. Při přezkumu napadeného rozsudku odvolací soud vycházel ze skutkového stavu tak, jak byl zjištěn soudem prvního stupně.

19. Podle ustanovení § 11a odst. 1 zákona o půdě oprávněným osobám uvedeným v § 4, kterým podle tohoto zákona nelze vydat pozemek odňatý způsobem uvedeným v § 6 odst. 1 a 2, převádí pozemkový úřad jiné pozemky na základě veřejných nabídek, není-li dále stanoveno jinak. Osoby,

na které právo oprávněné osoby na bezúplatný převod jiného pozemku přešlo děděním, se pro účely tohoto zákona považují za oprávněné osoby.

20. Podle ustanovení § 11a odst. 13 zákona o půdě cena pozemků uvedená ve veřejné nabídce se stanoví podle vyhlášky č. 182/1988 Sb., o cenách staveb, pozemků, trvalých porostů, úhradách za zřízení práva osobního užívání pozemků a náhradách za dočasné užívání pozemků, ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb., přičemž pozemky určené schválenou územně plánovací dokumentací k zastavění budou oceněny jako stavební. Ustanovení § 6 vyhlášky č. 85/1976 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení a stavebního řádu, ve znění pozdějších předpisů, se nepoužijí. Stejným způsobem se ocení i pozemky převáděné mimo veřejnou nabídku podle odstavce 11.

21. Podle ustanovení § 28a zákona o půdě pokud tento zákon nestanoví jinak, poskytují se náhrady podle tohoto zákona v cenách platných ke dni 24. 6. 1991, a to u věcí nemovitých v cenách podle vyhlášky č. 182/1988 Sb. ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb., a u věcí movitých v zůstatkových účetních cenách, u věcí s nulovou zůstatkovou cenou ve výši 10 % pořizovací ceny.

22. Posouzení právního postavení žalobců jako osob oprávněných podle zákona o půdě (§ 4 a § 11a zákona o půdě) k vydání náhradních pozemků dle shora uvedených správních titulů nebylo zpochybňováno. S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 3 Cdo 1091/96 soudu mimo rámec správního soudnictví ani nepřísluší přezkoumávat věcnou správnost správních rozhodnutí a odvolací soud tak vyšel z těchto rozhodnutí nejen co do otázky, kdo je osobou oprávněnou k vydání věcné náhrady, ale i v otázce rozsahu tohoto nároku (které pozemky nebyly vydány, v jaké výměře a z jakého důvodu nebylo vlastnické právo obnoveno). Soudu přísluší posoudit toliko, zda se nejedná o tzv. paakt, tedy že správní rozhodnutí nebylo vydáno v mezích pravomoci příslušeného správního orgánu, přičemž z tohoto pohledu není správním titulům co vytknout.

23. Nárok oprávněné osoby na poskytnutí jiného (náhradního) pozemku podle zákona o půdě je majetkovým právem, které je vymahatelné a je soudem chráněno. Rozhodovací soudní praxe je dnes již ustálena v závěru, že v případě liknavého, svévolného či diskriminujícího postupu státu (či jeho předchůdce – Pozemkového fondu ČR) může oprávněná osoba tento nárok uplatnit u soudu žalobou na vydání konkrétního vhodného pozemku, aniž by důvodnost takové žaloby bylo nutné vázat na podmínku jeho zahrnutí do veřejné nabídky, a že takový postup (jenž je výrazem zásady *vigilantibus iura scripta sunt*) nelze vůči ostatním oprávněným osobám pokládat za diskriminující (rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 9. 12. 2009, sp. zn. 31 Cdo 3767/2009 uveřejněný pod č. 62/2010 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). Uspokojení nároku převodem pozemku nezahrnutého do veřejné nabídky je namístě tehdy, kdy se oprávněná osoba přes svůj aktivní přístup nemůže dlouhodobě domoci svých práv (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 6. 2015, sp. zn. 28 Cdo 5389/2014).

24. Pro přehlednost odvolací soud konstatuje, že nároky žalobců na vydání náhradních pozemků byly již pravomocně uspokojeny v následujících soudních řízeních. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 28. 11. 2017, č. j. 14 C 166/2017 – 201 ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 1. 3. 2018, č. j. 70 Co 47/2018 – 238 byly vydány náhradní pozemky pro žalobce a) v hodnotě 1 918 Kč a pro žalobce b) v hodnotě 12 714 Kč. Rozsudkem Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou ze dne 1. 12. 2017, č. j. 6 C 136/2017 – 327 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 10. 4. 2018, č. j. 26 Co 49/2018 – 457 byly vydány náhradní pozemky pro žalobce a) v hodnotě 8 913,38 Kč. Rozsudkem Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou ze dne 7. 8. 2017, č. j. 3 C 53/2017- 545 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 7. 3. 2018, č. j. 17 Co 200/2017 – 767 byly vydány náhradní pozemky pro žalobce a) v hodnotě 53 633,55 Kč a pro žalobce b) v hodnotě 619,16 Kč. Rozsudkem Okresního soudu v Rakovníku ze dne 19. 12. 2017, č. j. 3 C 205/2017 – 131 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 5. 4. 2018, č. j. 19 Co 37/2018 – 195 byly

vydány náhradní pozemky pro žalobce a) v hodnotě 6 333,60 Kč. Nepravomocně bylo rozhodnuto o restitučních nárocích žalobců rozsudkem Okresního soudu Praha – východ ze dne 13. 9. 2017, č. j. 3 C 48/2017 – 225, rozsudkem Okresního soudu ve Znojmě ze dne 29. 1. 2018, č. j. 7 C 45/20147 – 635 a rozsudkem Okresního soudu v Trutnově ze dne 4. 4. 2018, č. j. 9 C 187/2017 – 635.

25. V době odvolacího jednání bylo pravomocně rozhodnuto o vydání náhradních pozemků v hodnotě 70 798,53 Kč pro žalobce a) a v hodnotě 13 333,16 Kč pro žalobce b).

26. Ve všech těchto řízeních na základě totožných skutkových zjištění soudy dospěly k závěru, že u žalobců je dán nárok na vydání vhodných náhradních pozemků přímou cestou u soudu mimo veřejné nabídky z důvodu liknavého postupu žalované při uspokojování jejich restitučního nároku.

27. Odvolací soud se ztotožňuje se závěrem soudu prvního stupně a soudů shora uvedených, že u žalobců je dán nárok na přímé uspokojení jejich nároku na vydání náhradních pozemků mimo systém veřejných nabídek a ve smyslu ustanovení § 13 o. z. neshledal žádné nové skutkové okolnosti, které by odůvodňovaly jiné rozhodnutí. Nutno zopakovat skutkové okolnosti, které vyšly najevo i v předchozích soudních řízeních, a to že žalobci či jejich právní předchůdci se domáhali obnovení vlastnického práva ke státem odňatým pozemkům na základě výzvy z roku 1992 a bylo o ní pravomocně rozhodnuto až v období 2013 do ledna 2015 (bez ohledu na to, která z organizačních složek státu o nároku rozhodovala). Kromě uvedeného prodlení s plněním restitučního nároku žalovaná přistoupila k nesprávnému ocenění nevydaných pozemků (viz níže), na němž setrvala i po dobu tohoto řízení a které žalobcům ztěžuje přístup k získání náhradních pozemků cestou veřejných nabídek. Jako svévolný přitom soudní praxe kvalifikuje i takový postup, kdy žalovaná nesprávným ohodnocením nároku, tj. nesprávným určením ceny odňatých pozemků, ztěžuje uspokojení nároku, neboť žalobci tak nemohou ve veřejných nabídkách uplatnit svůj nárok v celém rozsahu a jsou tak limitováni i ve svém právu získat náhradní pozemky, které by svým charakterem a hodnotou odpovídaly hodnotě nevydaných pozemků. Žalovaná přecenění nároku odmítá, čímž (s ohledem na výši již uspokojeného nároku ve shora uvedených soudních řízeních) žalobce z účasti ve veřejných nabídkách v podstatě vylučuje, a to i kdyby prokázala své tvrzení o dostatečné nabídce náhradních pozemků. Odvolací soud však neshledává nepřiměřeným ani závěr soudu prvního stupně o nedostatečnosti nabídek sestavovaných žalovanou za situace, kdy z předložených přehledů je sice možné dovodit počet, výměru a hodnotu nabízených pozemků, nikoli však to, že jde o nabídku dostatečnou v poměru k dosud neuspokojeným nárokům všech oprávněných osob s nedořešeným restitučním nárokem. Sama žalovaná při jednání před soudem prvního stupně (čl. 485) uvedla, že v nabídkách se objevují pozemky vhodné spíše pro uspokojení drobnějších restitučních nároků. I za takého stavu se žalobci po vydání konečných rozhodnutí o nevydání původního majetku snažili uspokojit svůj nárok účastí ve veřejných nabídkách. Odvolací soud tak uzavírá, že základ nároku na vydání náhradních pozemků soudní cestou mimo veřejné nabídky je dán a v řízení tak nebyl důvod žalobce poučovat podle ustanovení § 118a odst. 1, 3 o. s. ř.

28. Výše restitučního nároku, jenž má být uspokojen převodem jiného vhodného pozemku (§ 11a zákona o půdě) se odvozuje od ceny odňatých a nevydaných pozemků určených podle oceňovací vyhlášky s tím, že rozhodující je charakter těchto pozemků, který měly v době přechodu na stát.

29. Odvolací soud zopakoval dokazování znaleckým posudkem ve znění jeho dodatku, kterým bylo provedeno ocenění nároků žalobce ze shora citovaných správních titulů o nevydání pozemků.

30. Ze znaleckého posudku znaleckého ústavu ve znění jeho dodatku ze dne 15. 11. 2017 odvolací soud zjistil následující. Pozemky I. vyvlastněné v roce 1957 za účelem rozšíření dostihového závodiště byly dle územního plánu z roku 1969 (nejstaršího dostupného) vedeny jako pozemky určené pro sport a staly se součástí areálu závodiště. Všechny byly zařazeny do 11. stavebního obvodu (rozhodnutí odboru pro výstavbu KNV v Praze ze dne 6. 5. 1957, č. j. Výst.11 – 1755 –

1957) podle § 10 vl. nař. 51/50 Sb. Dle těchto dokumentů byly pozemky označeny jako stavební a oceněny podle ustanovení § 14 odst. 1 oceňovací vyhlášky na částku 7 883 000 Kč (již vynechán pozemek parc. č.[redacted] o výměře 1 010 m2, který byl vydán soudním rozhodnutím). Z pozemků II. byl pozemek PK [redacted] (vykoupený v roce 1973) veden dle územního plánu z roku 1969 (nejstaršího dostupného) jako pozemek pro přestavbu, pozemek PK [redacted] (vykoupený v roce 1976) byl dle územního plánu z roku 1975 veden jako pozemek plochy pro průmysl, stavebnictví, výrobní služby a skladů a pozemek PK[redacted](vykoupený v roce 1973) byl dle územního plánu z roku 1969 (nejstaršího dostupného) veden jako pozemek pro přestavbu a občanskou vybavenost. Jde o pozemky v území pro umístění stavby určené rozhodnutím odboru územního plánování a architektury MVP z 11. 11. 1972, č. OÚPA – 2879/72 týkající se stavby centrálních sádek a rekreačního areálu v[redacted] Na základě těchto dokumentů označil znalecký ústav charakter těchto pozemků jako stavební a stanovil jejich hodnotu podle ustanovení § 14 odst. 1 oceňovací vyhlášky na částku 487 500 Kč. Z pozemků III. (vykoupených v roce 1976) byly dle územního plánu z roku 1975 vedeny PK [redacted]jako pozemek komunikace, PK [redacted] jako pozemek pro hospodářskou zeleň. Vzhledem k jejich určení v územním plánu byly pozemky zařazeny jako pozemky ostatní a jejich hodnota byla stanovena podle ustanovení § 14 odst. 5 oceňovací vyhlášky na částku 4 854 Kč (z částky 5 244 Kč byla odečtena částka 390 Kč jako hodnota části PK pozemku [redacted] o výměře 130 m2, která nebyla předmětem rozhodnutí správního orgánu a byla do ocenění nesprávně zařazena). S ohledem na to, v jakém rozsahu nebyly pozemky vydány (v jakých podílech) činí restituční nárok žalobce a) 2 659 579 Kč (1/3 - 2 627 667 Kč, 14/216 – 31 597 Kč, 14/216 – 315 Kč) a žalobce b) 2 791 785 Kč (1/3 – 2 627 667 Kč, 1/3 – 162 500 Kč, 1/3 – 1 618 Kč).

31. Odvolací soud se zcela ztotožňuje s právním posouzením soudu prvního stupně týkajícím se ocenění nevydaných pozemků. Dnes již ustálená rozhodovací praxe Nejvyššího soudu k otázce způsobu oceňování podle vyhlášky č. 182/1988 Sb. ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb. a k výkladu pojmu „pozemek určený pro stavbu“ podle ustanovení § 14 odst. 1 vyhlášky formulovala závěr, že jestliže v době převodu na stát byly v evidenci vedeny pozemky jako zemědělské, je třeba za ně poskytnout náhradu jako za pozemky určené pro stavbu (§ 14 odst. 1 vyhlášky č. 182/1988 Sb.), pokud již v době převodu na stát šlo o pozemky určené k výstavbě a za tímto účelem byly také vykupovány (viz rozsudek NS ze dne 17. 3. 2014, sp. zn. 28 Cdo 4237/2013, ze dne 3. 6. 2015, sp. zn. 28 Cdo 4678/2014, ze dne 24. 1. 2017, sp. zn. 28Cdo 1013/2016). Pokud znalecký ústav ocenil pozemky I. a II. jako pozemky určené ke stavbě ve smyslu ustanovení § 14 odst. 1 oceňovací vyhlášky, učinil tak v souladu s touto judikaturou, neboť fakt, že pozemky I. a II. byly vyvlastněny či vykupovány za účelem výstavby bylo jednoznačně uvedeno v nabývacích titulech státu. Vyplývalo to i z dalších důkazů provedených před soudem prvního stupně, když pozemky I. byly před vyvlastněním zahrnuty do stavebního obvodu, který byl podle tehdy účinného zákona jedním z nástrojů územního plánování a vyznačoval se v podrobném územním plánu obce. Určení pozemků II. k výstavbě na základě územního rozhodnutí z roku 1972 obsahují kupní smlouvy z 27. 1. 1973 a 25. 2. 1976. To, že byly pozemky I. vyvlastněny a pozemky II. vykoupeny za účelem označené výstavby, která se následně zrealizovala a byla dokonce překážkou pro jejich vydání oprávněným osobám, určuje jejich charakter v době jejich přechodu na stát jako pozemků určených pro stavbu. Žalovaná netvrdila, že by na předmětných pozemcích byly realizovány jiné stavby než ty, pro které se pozemky vyvlastňovaly či vykupovaly. Pokud některé části pozemků nebyly plánovanou stavbou dotčeny (přičemž bylo namístě brát v úvahu, že se stavbou z funkčního hlediska souvisí i takové nezastavěné části pozemku, případně jiné bezprostředně přilehající pozemky, které jsou potřebné k jejímu provozu nebo obsluze a jsou s ní v tomto smyslu provázány tak, že tvoří tzv. funkční celek), mělo k nim být vlastnické právo obnoveno jako prioritní způsob uspokojení restitučního nároku. Postup, kdy žalovaná na jednu stranu argumentuje tím, že pozemky nelze vydat pro jejich zastavěnost stavbami, pro které byly pozemky vyvlastněny či vykoupeny a jejichž výstavba byla důvodem odnětím vlastnického práva původním vlastníkům (viz správní rozhodnutí o nevydání)

a na druhou stranu tvrdí, že nevydané pozemky nejsou takovou stavbou vůbec dotčeny, je nepřípustný.

32. Mezi účastníky nebylo sporu o tom, že náhradní pozemky jsou ve vlastnictví státu s právem hospodaření Státního pozemkového úřadu. Jedná se o vodní plochy se způsobem využití jako rybník. Ke správnosti ocenění náhradních pozemků a k překážkám jejich převoditelnosti tak, jak byly uplatněny před soudem prvního stupně, nesměřovala žádná odvolací námitka, a odvolací soud proto v tomto směru odkazuje na správné odůvodnění soudu prvního stupně. V odvolání žalovaná namítala, že požadované náhradní pozemky, které jsou rybníky, jsou pro převod nevhodné, protože není zřejmé, zda se na nich nachází hráz, výpusť a technická zařízení nezbytná k využívání rybníků a zda hráz jakožto samostatná stavba tvoří samostatnou věc v občanskoprávním smyslu a zda žalobci budou moci pozemky fakticky využívat, případně jaké jiné osoby tímto užíváním omezí vzhledem k tomu, že vodní plocha zasahuje též i na jiné pozemky ve vlastnictví třetích osob.

33. K tomu odvolací soud doplnil dokazování znaleckými posudky J[redacted]H[redacted], znalce pro obor stavebnictví a pro obor ceny a odhady nemovitostí ze dne 30. 5. 2018, č. [redacted] a č. [redacted] opatřenými doložkou dle § 127a o. s. ř., který dne 20. 5. 2018 učinil prohlídku a zaměření náhradních pozemků. K pozemku parc. č. [redacted] (Velký rybník) v k. ú. [redacted] bylo zjištěno, že jde o pozemek tvořící rybník využívaný pro zemědělskou výrobu: chov ryb. Jsou na něm umístěna veškerá nezbytná zařízení k užívání rybníka. Hranice pozemku přesahují hranice vodní plochy s dostatečnou rezervou, funguje bez nároků na další pozemky, rybník má minimum technických zařízení (jedná se o stovky let staré dílo), prakticky se jedná o jednoduchou hráz, která je tvořena násypem, porostlým duby. Zcela jednoduchá výpusť a přepad bezprostředně přiléhají vodní ploše a nacházejí se na předmětném pozemku, rybník je odvodněn do Rakovnického potoka. Přístup z veřejné komunikace je zajištěn, ostatní pozemky jiných vlastníků nebrání užívání. K pozemkům parc. č. [redacted] ([redacted] a parc. č. [redacted] v k. ú. J[redacted] bylo zjištěno, že jde o rybníky nekomplikovaně zřízené (jde o stovky let stará díla). Mají minimum technických zařízení, jedná se o jednoduchou hráz, zcela jednoduchá výpusť a přepad bezprostředně přilehají vodní ploše a nacházejí se na předmětných pozemcích. Hráze jsou tvořeny násypem, porostlým duby. Rybníky jsou odděleny historickou polní cestou. Malá část rybníka parc. č. [redacted] patří městu [redacted] Přístup z veřejné komunikace je zajištěn, ostatní pozemky jiných vlastníků nebrání užívání. Ze snímků katastrální mapy a informativních výpisů z katastru nemovitostí ([redacted] pro k. ú. [redacted] bylo zjištěno, že jsou zde další menší pozemky, které tvoří předmětné rybníky.

34. Odvolací soud si je vědom judikatury, podle které za kritéria „vhodnosti pozemku“ lze např. pokládat, zdali nejde o pozemek zatížený právy třetích osob, zda jeho převod není z jiného důvodu zapovězen zákonem, zda jej lze zemědělsky obhospodařovat nebo zda nevzniknou jiné problémy při hospodaření s takovým pozemkem (viz rozsudek NS sp. zn. 28 Cdo 2430/2016). Žádnou takovou okolnost odvolací soud nezjistil. Jak již uvedl soud prvního stupně, pozemek, na němž je rybník s chovem ryb (vodní drůbeže), lze vydat oprávněné osobě postupem podle § 9 zákona o půdě, neboť nejde o stavbu či útvar bránící zemědělskému využití pozemku ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě (viz rozsudek Vrchního soudu v Praze sp. zn. 7 A 139/94). Judikatura konzistentně vychází z toho, že rybník jako vodní dílo není z hlediska práva soukromého samostatnou věcí, tedy ani samostatnou stavbou, se kterou by mohlo být nakládáno odděleně od pozemků tvořících jeho dno a břehy. Je tvořen hrází a pozemkem, na němž je hráz postavena, a dalšími technickými doplňky, přítokovou částí, odpadem, zatopenými pozemky na úroveň hladiny vody při návrhovém průtoku, popřípadě obvodovou stokou. Výpustné zařízení rybníka může stejně jako hráz rybníka splňovat podmínky samostatné věci v právním smyslu, může ovšem také, coby výsledek stavební činnosti, být pouze součástí zatopeného rybničního pozemku, případně být součástí hráze rybníka, pokud ta naplňuje podmínky samostatné věci

(sp. zn. 30 Cdo 757/2009). Pro vyřešení této otázky je rozhodující způsob jejich stavebně technického provedení. Jestliže věci (hráz, nádrž - zatopené pozemky, technická zařízení) tvořící podle § 2 písm. c) zákona č. 99/2004 Sb. rybník jsou v individuálním vlastnictví více osob, je na jejich vzájemné vztahy řeba aplikovat přiměřeně ustanovení občasnkého zákoníku o podílovém spoluvlastnictví (viz rozsudek NS ze dne 16. 7. 2008, sp. zn. 22 co 1121/2008 publikovaný pod č. 65/2009 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek). Z provedeného dokazování vyplývá, že požadované pozemky jsou k zemědělskému využití vhodné, hráz i výpustné zařízení se nachází na požadovaných pozemcích a nic nenasvědčuje tomu, že by tyto prvky s ohledem na jejich provedení, měly být samostatnou věcí ve vlastnictví třetích osob odlišných od vlastníka pozemků, tedy od žalované. I pokud by tomu tak bylo, nelze než dospět k závěru, že tím, že požadované pozemky změní vlastníka, nedojde ke změně ve způsobu hospodaření s nimi, neboť vlastníci samostatných věcí tvořící rybník budou i nadále nuceni na uspořádání svých vztahů aplikovat ustanovení o podílovém spoluvlastnictví. Vzhledem k tomu, že stav požadovaných pozemků byl prokázán předloženými znaleckými posudky a žalovaná skutečnosti v nich zjištěné nepopírala, neprováděl odvolací soud doplnění dokazování místním šetřením. Nutno připomenout, že je to především žalovaná jako vlastník předmětných pozemků, která by jejich skutečný stav měla znát a důvody, pro něž jsou nezpůsobilé k převodu, by měla tvrdit a prokázat.

35. Za stavu, kdy hodnota náhradních pozemků nepřevyšuje hodnotu nevypořádaného restitučního nároku žalobců poté, co bylo pravomocně rozhodnuto o tomto nároku i v jiných soudních řízeních, odvolací soud uzavírá, že byly splněny podmínky pro vydání náhradních pozemků formou soudního rozhodnutí deklarujícího nahrazení projevu vůle žalované k uzavření převodní smlouvy, a proto rozsudek soudu prvního stupně v této části výroků II. a III. podle ustanovení § 219 o. s. ř. potvrdil. Jelikož soud prvního stupně opomněl ve výroku rozsudku uvést údaj, v jaké výši je restituční nárok žalobců vydáním náhradních pozemků uspokojen, odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně ve výrocích II. a III. obsahující text smlouvy podle ustanovení § 220 odst. 1 o. s. ř. změnil tak, jak je uvedeno ve výrocích I. a II. tohoto rozsudku a údaj doplnil.

36. Pro úplnost odvolací soud uvádí, že řízení není dotčeno vadou spočívající v nedostatku podmínky řízení z důvodu tzv. litispendence. K tomu odkazuje na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 6. 2. 2018, sp. zn. 28 Cdo 4161/2017, který tuto námitku shledal nedůvodnou.

37. O náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně bylo rozhodnuto za použití ustanovení § 224 odst. 2 o. s. ř. v souladu s ustanovením § 151 odst. 1 věty před středníkem o. s. ř. podle ustanovení § 142 odst. 1 o. s. ř., když žalobci byli ve věci procesně úspěšní. V této fázi řízení jim vznikly náklady za zastoupení advokátem ve výši 45 188,52 Kč. Co do struktury a výše přiznané náhrady odvolací soud odkazuje na odůvodnění soudu prvního stupně s tím, že nad rámec již přiznané náhrady soudem prvního stupně se žalobci náhrady nákladů této fáze řízení vzdali.

38. O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto za použití ustanovení § 224 odst. 1 o. s. ř. v souladu s ustanovením § 151 odst. 1 věty před středníkem o. s. ř. podle ustanovení § 142 odst. 1 o. s. ř., když žalobci byli ve věci plně úspěšní. V této fázi řízení jim vznikly náklady za zastoupení advokátem ve výši 47 732 Kč sestávající z odměny za dva úkony právní služby (vyjádření k odvolání, účast při odvolacím jednání) při zastupování dvou osob uplatňujících samostatný nárok (sp. zn. 25 Cdo 302/2014), tj. za dva úkony právní služby po 7 440 Kč (tarifní hodnota 1 665 825 Kč podle ustanovení § 7 bod 6., § 8 odst. 1, snížená podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu) za žalobce a) a za dva úkony právní služby po 11 984 Kč (tarifní hodnota 240 594 Kč podle ustanovení § 7 bod 6., § 8 odst. 1, snížená podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu) za žalobce b), z náhrad hotových výdajů po 300 Kč ke každému společnému úkonu právní služby podle ustanovení § 13 odst. 1, 3 advokátního tarifu – 600 Kč a z náhrady za 21 % DPH 8 284 Kč. Náhrady hotových výdajů za předložené znalecké posudky se žalobci vzdali.

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Brejchová

39. Žalované byla uložena povinnost zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů ve lhůtě podle ustanovení § 160 odst. 1 věty před středníkem o. s. ř., k rukám advokáta žalobců podle ustanovení § 149 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání do dvou měsíců ode dne jeho doručení k Nejvyššímu soudu České republiky v Brně prostřednictvím Okresního soudu v Rakovníku, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Nebude-li povinnost tímto rozsudkem stanovená splněna dobrovolně a v určené lhůtě, lze se jejího plnění domoci návrhem na soudní výkon rozhodnutí či exekučním návrhem.

Praha 26. června 2018

JUDr. Oto Kubeš v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Brejchová